

„Mergând, învățați toate neamurile...” (Matei 20, 20)

Viata școlii tale

Nr. 8 (iulie — septembrie) 2021

REVISTĂ ȘCOLARĂ DE CULTURĂ, SPIRITUALITATE ȘI CREAȚIE,
CU APARIȚIE TRIMESTRIALĂ

Președinte,

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan,
Arhiepiscopul Iașilor și
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vicepreședinte,

Director,
Pr. prof. Petru-Georgel Chichioacă

Coordonatori,

Prof. Cristina-Ionela Ignat
Prof. Corina-Geta Balan
Pr. Prof. Vasile-Ionuț Crețu
Pr. Prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Redactori,

Cadre didactice
Elevi și absolvenți
Colaboratori

Tehnoredactare și design,

Pr. Prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Corector,

Prof. Corina-Geta Balan

Adresa redacției:

Str. Poștei, nr. 14, mun. Dorohoi, jud. Botoșani
Email: semdorohoi@yahoo.com
www.facebook.com/seminaruldorohoi
Cod postal 715200
Tel. / fax. 0231611961

„Viața școlii tale” este o revistă școlară de cultură, spiritualitate și creație, cu apariție trimestrială, realizată de elevii și profesorii Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi.

Revista apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Responsabilitatea pentru articolele publicate în revista „Viața școlii tale” revine în exclusivitate autorilor. Lucrările, ilustrațiile și fotografiile cuprinse în această revistă pot fi reproduse, preluate sau utilizate numai cu menționarea sursei.

Editura Prosexi
Tiparul executat la Tipografia Cprint
Dorohoi, 2021

<i>Cuvânt înainte</i>	p. 3
<i>Cuvântul Părintelui Director la Festivitatea de deschidere a anului școlar 2021-2022</i>	p. 4
<i>Binecuvântare pentru noul an școlar, cuvântul PF Daniel, Patriarhul României</i>	p. 5
<i>Gânduri la început de nou an școlar din partea ISJ Botoșani și din partea Poliției Dorohoi</i>	p. 6
<i>Ethosul românesc din diaspora britanică, văzut prin ochii unui preot ortodox român</i>	p. 7
<i>Rolul grădiniței în viața copilului</i>	p. 12
<i>Viața Sfinților Părinți Ioachim și Ana</i>	p. 13
<i>Cateheză despre cinstirea Sfintei Cruci</i>	p. 14
<i>Vacanța unui licean</i>	p. 16
<i>O călătorie în Poiana Prieteniei</i>	p. 17
<i>Ziua limbii române</i>	p. 18
<i>Let's do it România!</i>	p. 18
<i>Cântecul ginteii latine</i>	p. 19
<i>Muzica, o artă ce inspiră!</i>	p. 20
<i>Someday among the stars</i>	p. 21
<i>Întâlnire în cadrul Programului de mentorat pentru Seminariile Teologice</i>	p. 22
<i>Birds. A nature documentary Life Series, Season 1, episode 5</i>	p. 23
<i>Recenzie la Diana cu vanilie de Diana Sorescu</i>	p. 25
<i>Recenzie la Floare Întunecată de John Galsworthy</i>	p. 25
<i>Știați că?</i>	p. 26
<i>Lucrări de pictură în Paraclisul Seminarului „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi</i>	p. 27
<i>Lansare de CD „În grădina bucuriilor”</i>	p. 27

ISSN 2783 - 9931 ISSN - L 2783 - 9559 (on-line)
ISSN 2783 - 9559 ISSN - L 2783 - 9559

Coperta 1: icoana Sfântului Ioan Iacob Hozevitul, ocrotitorul Seminarului din Dorohoi, pictată pe peretele exterior al Paraclisului.

Coperta 4: Mormântul binecredinciosului voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, Mănăstirea Putna

Cuvânt înainte

Dragi cititori,

Anul 2021 a fost proclamat de Patriarhia Română ca An omagial al pastorației românilor din afara României și An comemorativ al celor adormiți în Domnul. Alături de celelalte Seminarii și Licee teologice ortodoxe din țară, Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi s-a înscris pe traiectoria proiectării și desfășurării în cursul acestui an a unor activități ce au converș spre această temă, între care: conferințe, simpozioane, dezbateri, vizite tematice, pelerinaje, activități misionare organizate în parteneriat cu Sectorul de misiune al Protopopiatului Dorohoi etc.

Una dintre activitățile propuse spre desfășurare se intitula: „Publicarea, în numerele revistei Seminarului (*Viața școlii tale*), de materiale/ interviuri/ reflecții privind situații sau contexte misionare specifice, proiecte pastorale aflate în derulare, realități și provocări ale vieții în diaspora”. Prin urmare, numărul de față al revistei noastre își propune, pe de o parte, să atingă acest obiectiv, iar pe de altă parte, să evidențieze activitatea Seminarului dorohoian la început de an școlar 2021-2022.

Sperăm că și acest număr al revistei *Viața școlii tale* vă va oferi bucuria unei lecturi cu folos duhovnicesc și va reflecta faptul că aici, în această „școală mică, dar cu potențial mare” - cum spunea regretatul părinte inspector Constantin Muha - este o adevărată efervescență de inițiative și acțiuni.

DIRECTOR,
Pr. Prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ

Cuvântul Părintelui Director la Festivitatea de deschidere a anului școlar 2021-2022

În data de 13 septembrie 2021, la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi a avut loc festivitatea de deschidere a noului an școlar. Festivitatea, deschisă prin săvârșirea în spațiul liturgic amenajat în curtea interioară a Seminarului a slujbei de Te-Deum, începând cu orele 9.00, de către preoții profesori, în prezența elevilor, părinților, ostenitorilor și cadrelor didactice ale școlii, a constituit un moment de invocare a ajutorului lui Dumnezeu, un prilej de evocare a valorilor și a specificului instituției de învățământ în spectrul învățământului dorohoian și de familiarizare a elevilor și părinților cu noul context și noile provocări în care se va desfășura anul școlar 2021-2022.

Evenimentul a fost unul emoționant mai cu seamă pentru elevii claselor a IX-a de la Profilele Teologie ortodoxă și Filologie bilingv-engleză intensiv, aflați la primul contact cu atmosfera școlară și cu dirigenții claselor, și totodată, pentru elevii claselor terminale, aflați pe ultima sută de metri înaintea examenului maturității. Cu acest prilej, au fost rostite discursuri din partea instituțiilor publice, a Inspectoratului Școlar Județean, a Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, precum și de către Părintele Director, părintele profesor Petru-Georgel Chichioacă.

„Dincolo de performanțele școlare se numără siguranța elevilor și preșcolarilor de la cele două grădinițe structuri ale Seminarului, sănătatea și integritatea lor fizică.

Ca școală vocațională, începem anul școlar și cu binecuvântarea ierarhilor noștri. Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Teofan ne transmite binecuvântarea sa pentru un an școlar cât mai rodnic, iar Preafericitul Părinte Patriarh Daniel transmite un cuvânt către toți elevii din țară, accentuând necesitatea colaborării între școală, familie și Biserică. De asemenea, doamna inspector școlar general, prof. dr. Ada Alexandrina Macovei, a transmis zilele trecute un mesaj către părinți, cu rugămintea de a se implica mai

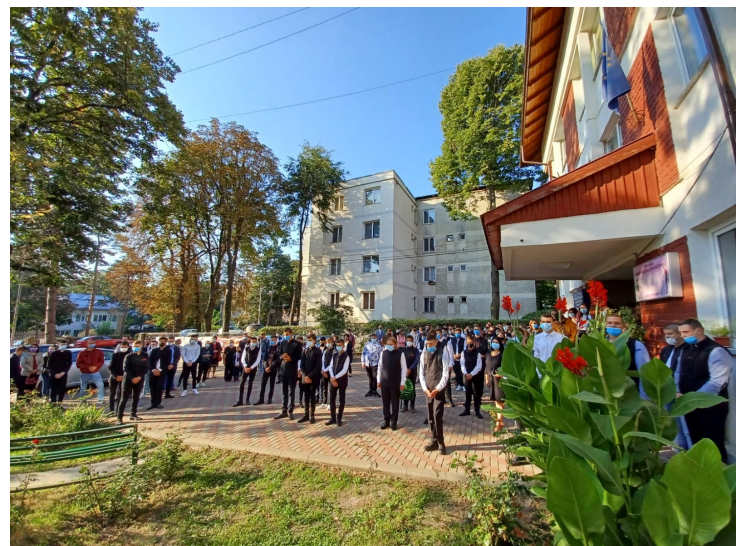
mult în viața școlii, mai ales în condițiile actuale de pandemie. Avem fel de fel de protocoale cu familia, cu Biserica, cu instituțiile locale, dar vrem ca aceste protocoale să nu fie doar pe hârtie, ci să fie lucrătoare, aplicabile, și din ele să decurgă niște foloase în primul rând pentru elevi, ca beneficiari direcți ai educației.

Începem școala cu un număr total de aproape 190 de elevi ai Seminarului și 150 preșcolari la cele două grădinițe structuri. La Seminar primim 35 de elevi noi, mai puțini decât ne-am fi dorit, recunoaștem. Sunt mai multe explicații pentru cifrele acestea, scăzute: în primul rând scăderea populației școlare, apoi și vocația este în scădere, situația economică, lipsa unor perspective pentru absolvenți etc.

Seminarul este o școală care oferă anumite lucruri pe care nu le găsiți în alte unități de învățământ și ar fi câteva motive importante pentru care merită ca părinții să-și îndrume copiii să urmeze cursurile acestei școli: în primul rând pentru că-i formează ca buni creștini. Noi vrem ca fiii noștri să aibă anumite profesii care ni le dorim noi ca părinți, să aibă realizări în viață, însă ne gândim mai puțin la ceea ce rămâne pentru totdeauna: cum se formează ei sufletește, calitatea lor de oameni și calitatea lor de creștini. Cred că acesta este primul motiv pentru care se merită ca un tânăr să studieze la Seminar, chiar dacă nu dorește să urmeze cariera preotească.

Apoi, școala teologică, Seminarul, oferă o anumită siguranță, sub aspectul acesta al atmosferei. Ne străduim să oferim un mediu cât mai frumos, cât mai cald și pentru copiii cu cerințe vocaționale speciale ș.a.m.d., adică încercăm aici să fim o familie în care fiecare să-și găsească locul, să se simtă integrat.”

(Material editat de Pr. Ionuț Crețu)

Binecuvântare pentru noul an școlar

15; Marcu 10, 13-16; Luca 18, 15-17) și i-a ascultat cu atenție (cf. Matei 19, 16-22). Urmând atitudinea lui Iisus, Biserica a înțeles că arta educației copiilor și a tinerilor nu este o lucrare oarecare, ci ea este cea mai însemnată dintre arte. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Nu există nici o altă artă mai mare decât aceasta... căci ce este egal cu faptul de a armoniza sufletul și de a forma gândirea tânărului?” (Despre slava deșartă și cum trebuie părinții să-și crească copiii).

Cu dragoste părintească, binecuvântăm pe toți elevii, părinții, învățătorii și profesorii români de pretutindeni, la începutul anului școlar 2021-2022.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2021 *An omagial al pastorației românilor din afara României*. Prin slujitorii ei, Biserica Ortodoxă Română îi sprijină și încurajează credincioșii ortodocși români din afara granițelor țării, înțelege bucuriile lor, dar și greutățile cu care aceștia se confruntă.

Prin evenimentele culturale și acțiunile social-filantropice, organizate la nivelul Patriarhiei Române, se creează și se consolidează legături spirituale între comunități românești din țară și cele din diaspora română. Astfel, în perioada 21 decembrie 2020 – 22 august 2021, în Patriarhia Română s-a desfășurat Concursul Național Catehetic *Biserica: familia românilor de pretutindeni*, care s-a adresat copiilor din grupele catehetice parohiale din țară și din diaspora, înscrise în Programul Național Catehetic *Hristos împărtășit copiilor*. Grupurile de cateheză participante au realizat și au implementat miniproiecte având caracter cultural și filantropic, adresate cu preponderență familiei.

Copiii și tinerii au fost totdeauna binecuvântați de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Învățătorul desăvârșit, Care i-a prețuit (cf. Matei 14, 21), i-a ajutat (cf. Luca 7, 11-15; 8, 41-56), i-a primit cu dragoste (cf. Matei 19, 13-

Pandemia actuală a afectat în mod direct educația copiilor și a tinerilor. Studiile recente evidențiază utilitatea, dar și limitele educației *on-line*: stres, oboseală mentală, manifestări depresive, pierderea motivației, dificultăți în gândire, în concentrare și în luarea deciziilor. O educație temeinică pentru viață include experiențe nemijlocite, trăite în cadrul unei comunități concrete, începând din familie și continuând în Școală, în viața Bisericii și a societății.

În contextul tradiției românești și europene, este cunoscut rolul determinant al Familiei și al Bisericii în educarea copiilor și a tinerilor de-a lungul timpului. Astăzi, când, sub influența unor ideologii secularizante, este diminuată contribuția acestora în domeniul educației, devine și mai necesară cooperarea dintre Familie, Biserică și Școală, pentru a oferi copiilor și tinerilor ajutorul necesar dezvoltării lor atât în plan personal, cât și comunitar.

Cu prilejul începutului anului școlar 2021-2022, ne rugăm lui Dumnezeu să îi ocrotească pe elevii, părinții, învățătorii și profesorii români din România și de pretutindeni, să le dăruiască sănătate și mult ajutor, pace și bucurie, pentru ca lucrarea lor să fie binecuvântare și bucurie pentru Biserică, Familie și Societate!

Cu multă prețuire și părintești binecuvântări,

† Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Gânduri la început de nou an școlar

Dragi elevi, mâine vă reîntoarceți la școală, plini de speranța că veți reuși să deveniți mai buni ca oamenii, că veți fi sănătoși și optimiști, că veți trăi emoții frumoase, că veți avea rezultate foarte bune și la învățătură și la purtare, că veți fi mândri de voi și îi veți face mândri pe cei care contează în viața voastră. Să fiți buni unii cu alții, să vă purtați frumos, să dați dovadă de aleasă educație, să învățați cât puteți de mult, ca să ajungeți acolo unde vă doriți, să vă împliniți visurile!

Vă îmbrățișez pe fiecare în parte!

Mult, mult succes!

Părinților și familiilor voastre, le doresc sănătate și putere, motive de bucurie, în fiecare zi, pentru a vă susține!

Colegilor mei, doamnă și domnule inspector general adjunct, doamnelor și domnilor inspectori, doamnelor jurist, auditor și contabile, domnilor ingineri și întregii echipe de la ISJ, doamnelor și domnilor: directori, profesori, învățătoare, educatoare, laboranți, informaticieni, bibliotecari, secretare, economiști și contabili, pedagogi, psihologi și logopezi, maiștri, tehnicieni, administratori, personalului de pază și de întreținere, tuturor angajaților din sistemul de educație, vă doresc multă sănătate, putere de muncă și în același timp, puterea de vă bucura de viață și de rezultatele muncii, în fiecare zi, alături de cei dragi!

Partenerilor noștri educaționali, mass-mediei, șefilor și angajaților din instituțiile partenere: DSP, IPJ, ISU, IJJ, AJOFM, DGASPC, oamenilor de afaceri, colaboratorilor, tuturor primarilor, consilierilor locali și județeni, angajaților în primării și în Consiliul județean, parlamentarilor și superiorilor noștri din Prefectură și Ministerul Educației, le transmitem aceleași urări, le mulțumim pentru buna colaborare, cu angajamentul că suntem determinați să redăm învățământului botoșănean, locul pe care îl merită în societate, prin profesionalism și determinare, seriozitate și implicare în rezolvarea promptă a problemelor inerente!

Așa să ne ajute bunul Dumnezeu, fiecăruia și tuturor, împreună!

Inspector școlar general al ISJ Inspectoratul Școlar
Județean Botoșani Prof. dr. Ada Alexandrina Macovei

Bună ziua!

Dragi elevi, stimați profesori și părinți, începutul anului școlar 2021-2022 ne găsește în fața unor noi provocări de care însă suntem convinși că le vom depăși împreună. Pandemia a generat situații atipice pe care a fost nevoie să le gestionăm printr-un efort comun și coordonat între instituțiile statului, din domeniile sanitar, educațional, de ordine publică, situații de urgență, alături de autoritățile locale. Revenirea la școală se produce într-o situație dificilă pentru toată lumea dar mai ales pentru elevi. Ne dorim cu toții ca ritmul vieții să revină la normal, dar acest lucru se poate obține doar prin comportamente responsabile față de semenii.

Dragi elevi, știm că acest an școlar este diferit, mai ales prin prisma regulilor sanitare care trebuie respectate, însă suntem convinși că vom trece cu bine și peste această perioadă. Mulțumim că înțelegeți acest lucru și respectați regulile și recomandările noastre.

Stimați profesori și părinți, vă asigurăm că suntem alături de dumneavoastră și ne dorim o colaborare eficientă pentru a parcurge un nou an școlar în siguranță nu doar la început. Suntem alături de dumneavoastră, astfel încât școala să fie un spațiu singur dedicat studiului și performanței educaționale.

Dragi elevi și profesori, vă dorim mult succes și un an școlar cu rezultate care să vă aducă satisfacție.

Vă mulțumesc!

Florentin Mardare, Poliția Dorohoi

Ethosul românesc din diaspora britanică, văzut prin ochii unui preot ortodox român

In contextul anului omagial dedicat pastorației românilor din Diaspora, unul dintre obiectivele fiecărei noi ediții a Revistei Școlii a fost acela de a provoca la reflecție și dialog pe unii dintre absolvenții Seminarului care slujesc sau își desfășoară activitatea în comunitățile românești din afara granițelor țării noastre. Așa se face că destinatarul unui tir de întrebări izvodite din simțirea și mintea seminariștilor de azi a fost Preacucernicul Părinte Iulian-Sorin Rusu, absolvent în Promoția 2006-2010. Ucenic al părintelui Constantin Muha, alături de care a făcut primii pași în slujirea eclezială, mai apoi discipol al părintelui Ionuț-Ștefan Apetrei într-o triplă ipostază, slujind la zidirea bisericii din Dealu Mare-Dorohoi, la strana aceleiași biserici în calitate de cântăreț și primind îndrumare în viața duhovnicească și familială, absolvent al Facultății de Teologie de la Sibiu, după primul an de facultate viața sfinției sale capătă o altă turnură, orașul Oxford din Marea Britanie devenind din 2011 și până în prezent locul numit acasă. Treptat, primește din partea ierarhilor Mitropoliei Europei Occidentale și Meridionale mai întâi misiunea de a sluji ca diacon, mai apoi ca preot, în biserica „Sfântul Ioan Casian Românul” a comunității de români din orașul universitar Oxford, primind în grijă misiunea ortodoxă din localitățile Aylesbury și High Wycombe. Părintele Iulian, misionar de vocație inspirat din viața Sfântului Ioan Casian-ocrotitorul parohiei, și a Sfântului Thomas, episcop martir din secolul XI, de aproape 900 de ani ocrotitorul bisericii parohiale puse la dispoziție de biserica anglicană, s-a deprins la a călători cu biserica în portbagaj și desfășoară o frumoasă activitate pastoral-misionară și educativă în Diaspora românească, așezându-se cu smerenie și ascultare sub jugul cel bun și odihnitor al Mântuitorului Iisus Hristos.

Î: A fost Diaspora alegerea sfinției voastre? Povestiți-ne primele impresii pe care le-ați avut odată cu începerea activității pe un alt țărâm decât cel natal.

R: Grea întrebare. Îmi aduc însă aminte că după terminarea primului an de facultate primesc un email de la un bun prieten român stabilit în Marea Britanie, dacă vreau să vin să muncesc la o casă de bătrâni (un azil) măcar pe timp de vară. Am acceptat cu speranță cererea oferită pentru că familia trecea prin oarecare probleme financiare în acea perioadă, dar și ca experiență de viață - o aplicare a teologiei. Mă gândeam la timpul acela că era o oportunitate pentru mine să pun în practică ceea ce am învățat în școală și anume, slujirea aproapelui. Am rămas acolo 2 ani de zile și m-am întors în România să îmi termin studiile, însă doar pentru 9 luni. Aceste 9 luni au fost foarte grele. Aș putea spune că au reprezentat chemarea mea. Nu reușeam să îmi găsesc liniștea, ceva mă trăgea înapoi spre Marea Britanie, ceva îmi spunea să las totul și să plec din țară cât mai repede. Nu aveam nici măcar odihnă în timpul nopții. La acea vreme nu am realizat mare lucru, dar după un timp mi-am dat seama că Hristos Domnul mă chema la o altfel de misiune.

Imediat după întoarcerea în Marea Britanie, m-am lipit de parohia Sf. Ioan Casian Românul din Oxford unde mă implicam cu drag și voluntar în toate activitățile parohiei, dar mai ales la strana bisericii. Aici a și urmat o formare și o resetare în jurul părintelui duhovnicesc Protosinghelul Gavriil Marin. Sfinția sa, având experiența dia-

sporei de peste 20 de ani, mi-a insuflat o dinamică a slujirii cu totul aparte, o slujire a românilor din afara țării. Numai după câțiva ani, pe 24 februarie 2019, la Duminica Fiului Risipitor, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Mitropolit Iosif al Europei Centrale și Meridionale, Preasfințitul Timotei al Spaniei și Portugaliei m-a hirotonit diacon pe seama parohiei Sf. Ioan Casian Românul Oxford.

Î: Există diferențe între slujirea într-o biserică în străinătate față de una din România?

R: Da, foarte mari. Dinamica slujirii este una cu totul aparte, transpunându-ne oarecum în primele secole creștine. Slujim de mai bine de 5 ani într-o biserică Anglicană, unde comunitatea lor este destul de mică, acest lucru ne permite să avem biserica la dispoziția noastră oricând este nevoie.

Timpul liturgic în comunitățile din diaspora este altul. De multe ori în sărbătorile de peste săptămână slujim seara Liturghii Vespérale, unite cu Vecernia, întocmai ca oamenii să poată veni după serviciu, iar cei care au ajuns și au primit dezlegare, să se și împărtășească. Nu de puține ori am slujit așa numitele Liturghii Baptismale, în care oamenii își botează pruncii în cadrul Dumnezeieștii Liturghii. Am amintit de primele secole creștine tocmai pentru că asta era dinamica primilor creștini. Ei trăiau în jurul bisericii, trăiau în jurul Dumnezeieștii Liturghii.

Ultimii doi anii au fost și mai diferiți, dinamica bisericii schimbându-se și mai mult. Pentru că suntem doi preoți și doi diaconi și avem două altare diferite în biserică (trei de fapt - o caracteristică a Bisericilor Anglicane) cu binecuvântarea ÎPS Iosif, slujim și două Sfinte Liturghii duminică încât credincioșii să participe în număr cât mai mare, dat

fiind faptul că sunt restricții cu privire la numărul persoanelor care pot fi prezente în interiorul unei clădiri în același timp, cu păstrarea distanței fizice.

Parohia se întinde pe o distanță de câteva orașe, uneori preotul trebuie să meargă și o oră cu mașina pentru a răspunde nevoilor duhovnicești sau chiar sociale ale parohiei.

Comunitatea noastră are și membri de alte naționalități, printre care pot aminti: canadieni, ruși, greci, dar și englezi convertiți și botezați chiar în biserica noastră. De aceea se slujește mult și bilingv, dar mai ales elementele importante ale Dumnezeieștii Liturghii: Apostotul, Evanghelia, Ectenii, Crezul și Tatăl nostru se rostesc și în Limba engleză, tocmai pentru a facilita prezența celor de altă naționalitate, dar și pentru copiii care au crescut doar în diaspora și înțelegerea lor a limbii române este diferită față de noi care am fost născuți și educați în România.

Î: Dat fiind contextul și duhul secularizării valorilor religioase care se accentuează pe zi ce trece în străinătate, dublat de un standard crescut al calității vieții, ce (mai) propune Biserica pentru românii aflați temporar sau permanent în străinătate?

R: O viață duhovnicească activă. Participarea activă în viața bisericii. O credință asumată. Spovedanie regulată și o împărtășire și mai regulată, chiar la fiecare Sfântă Liturgie, dacă nu sunt păcate opritoare. Nu poți participa la slujbele bisericii ca la un circ ieftin. Trebuie o implicare cu totul a credinciosului și asta nu se poate decât prin însăși împărtășirea cu Sfintele Taine. O comunitate vie în care centrul este Hristos și trăirea în Hristos. Noi, ca și ortodocși, avem de multe ori o credință din inerție: că așa credea și m-a învățat bunica și mama, că așa e bine să faci, mergem la biserică

pentru că așa se merge, însă trebuie să depășim această ispită și moarte duhovnicească și să ne asumăm credința, să o trăim și să o mărturisim. Asta este valabil pentru toți credincioșii, nu numai cei din diaspora.

Î: *Cum este valorificată moștenirea tradițiilor românești purtate de români și practicate în străinătate?*

R: Diaspora Ortodoxă Românească = DOR. De obicei aici oamenii simt mult acest dor și trăiesc cu nostalgia și gândul

spre țară, care devin tot mai puternice în preajma sărbătorilor naționale. Ca și biserică marcăm cu festivități culturale aceste zile importante. Spre exemplu, am marcat în mod special împlinirea a 100 de ani de la Marea Unire în 2018, când toți ne-am rugat împreună la o slujba de Te-Deum apoi am intonat cu toții Imnul și alte cântări patriotice, plus am invitat câțiva studenți români să ne țină câte un cuvânt. Îmi aduc bine aminte că toată biserica era îmbrăcată în port național și toți purtau cu mândrie steagul

național.

Credincioșii obișnuiesc să se îmbrace în portul național la Sărbătorile mai importante, dar și la vizitele unui episcop din Eparhia noastră. Am organizat de asemenea evenimente în care se recitau poezii și se cântau cântece tradiționale românești.

În preajma Nașterii Domnului lucrurile stau mai delicat. Îmi aduc aminte de „Colindul celui fără de țară” interpretat de Maestrul Tudor Gheorghe, care subliniaza poate cel mai bine cum se simte un român în străinătate în preajma Crăciunului:

„Orice-ai fi și unde te-ai tot duce,

Cît ai fi de rău și cît de bun,

Că mai crezi sau nu mai crezi în Cruce,

Cel mai greu îți este de Crăciun!”

Dar încercăm să alinăm acest dor prin concerte de colinde, chiar și Ștefan Hrușcă ne-a vizitat de 2 ori, dar și alții ne-au vizitat și parcă au mai alinat din acest dor.

Î: *În țară, de multe ori, oamenii trăiesc credința într-un mod pe alocuri superficial, rutinant sau chiar superstițios, neacordând atenție unor subiecte precum asceza personală, rugăciunea inimii, prezența la Sfânta Liturghie și o împărtășire mai deasă. Din experiența din străinătate, românii descoperă un mod mai profund de trăire a valorilor credinței. Cum se petrece acest fenomen în parohia în care slujiți?*

R: După cum am răspuns la o întrebare anterioară, noi ca și ortodocși avem de multe ori tendința unei credințe din inerție: că așa credea și m-a învățat bunica și mama, că așa e bine să faci, mergem la biserică pentru că așa se merge, că așa m-a învățat bunica, etc.

Însă trebuie să depășim această ispită și moarte duhovnicească și să ne asumăm credința, să o trăim și să o mărturisim. Asta este valabil pentru toți credincioșii, nu numai cei din diaspora. Într-adevăr, credincioșii departe de țară îl caută pe Dumnezeu diferit, îl caută din convingere - El alină din suferințele și golurile oamenilor. Însuși Hristos spune la Matei 11, 28: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi”. Parcă oamenii îl

caută altfel pe Dumnezeu aici.

Încercăm să păstrăm un program de rugăciune cât mai apropiat de nevoile oamenilor dar și disponibilitatea lor. Avem seri de Rugăciunea lui Iisus, seri de cateheză și multe alte teme duhovnicești tocmai pentru a hrăni sufletele oamenilor cu Hristos.

S-au organizat pelerinaje la Ierusalim, iar un grup de bărbați din parohie merge regulat la Sf. Munte Athos. De asemenea, nu de puține ori, am avut ca invitați pe Mitropolitul Kallistos Ware - un teolog de excepție, Pr. Consatntin Necula, Pr. Vlaicu Patriciu și alții, care ne-au conferențiat.

Î: *Știm că familia mai este numită și Biserica de acasă, Biserica mică sau Ecclesia domestica, spațiu în care se zămislESC energiile necesare confruntării provocărilor zilnice, un model pentru Biserica mare sau comunitatea parohială. Care este rolul familiei de preot – familiei clericale în pastorația din diaspora?*

R: Ca și oriunde, familia clericală este și trebuie să fie un adevărat exemplu și model în viața oricărei comunități. Toți ochii sunt ațintiți asupra comportamentului preotului și a familiei acestuia, mai ales când, astăzi, mass-media tinde spre o etichetă negativă a Bisericii. Ca și cler în diaspora trebuie să ai un loc de muncă pentru că activitatea în parohie de multe ori este voluntariat, pentru că parohia nu își permite să plătească un salariu preotului, mai ales că toate fondurile bisericii vin din contribuțiile oamenilor. Așadar, oboseala se adună, tensiuni există din păcate și în familia clerului, dar depinde cum ameliorezi și cum le faci să dispară fără a le lăsa să afecteze în vreun mod dragostea și

pacea care trebuie să existe întotdeauna în orice familie, nu numai a clerului.

Pe tema aceasta și neajunsurile clerului din diaspora vă rog să vedeți mai multe în interviul acordat de însuși ÎPS Iosif <https://basilica.ro/loc-de-munca-permis-de-conducere-si-o-preoteasa-intelegatoare-criterii-pentru-clerici-in-diaspora-mitropolitul-iosif/>

Însă aș preciza altceva la întrebarea dumneavoastră. Anul 2020 a reprezentat pentru tot mapamondul un an aparte: cu încercările și ispitele lui. Din cauza restricțiilor impuse de Guvernul britanic, precum și în alte țări, nu s-a putut ieși din casă. Vreau să vă mărturisesc cum fiecare dintre credincioși și-a adus biserica în casă, la propriu. Am pus la dispoziția credincioșilor icoane pentru fiecare zi din

Săptămâna Mare, am transmis toate slujbele online, le-am recomandat credincioșilor să tămăduieze când văd preotul că tămăduiează etc., așadar aceștia s-au transpus la biserica lor din comunitate. Dealtfel am și rugat oamenii să își facă un loc de rugăciune și apoi am adunat numeroase poze și am reușit să facem un colaj cu „Biserica din casă”.

Î: *Având în vedere că anul acesta este declarat în Patriarhia Română ca an omagial al pastorației românilor din afara graniței și cunoscând – în linii mari, situația cu care se confruntă cele mai multe parohii din străinătate, vă rugăm să ne oferiți o imagine a parohiei din punctul de vedere al provocărilor, necesităților sau anumitor nevoi pe care le întâmpinați în activitatea pastorală, misionară sau educativă. Credeți că o colaborare între parohii aflate poate la mii de km depărtare poate fi de un real folos?*

R: Da, o colaborare între parohii poate fi un folos real, noi chiar și colaborăm cu două parohii, una chiar în România, cealaltă în Detroit, SUA.

Provocări sunt. Cea mai mare ar fi cea legată de achiziția unui spațiu de rugăciune al comunității noastre, eventual și o casă parohială. Asta ar schimba lucrurile și dinamica parohiei. Ne dorim înființarea unei școli de duminică, unde copiii ar putea învăța, pe lângă orele de religie și alte materii în limba română dar și despre țara lor natală. Însă acest lucru necesită spațiu, iar biserica în care slujim acum nu ne permite acest lucru întru totul.

O altă provocare este migrația credincioșilor. După Brexit câțiva dintre credincioși s-au întors în România, însă am pierdut dintre cei activi și care se implicau direct în activitatea parohiei. Bineînțeles, slavă Domnului, alții le-au luat locurile, însă vroiam să precizez că se poate vorbi de crize pastorale. Credincioșii se formează în jurul preotului și cresc duhovnicește cu acesta, însă când acești oameni formați pleacă și vin alții, cumva trebuie să o iei de la capăt, să formatezi din nou comunitatea. Însă trebuie să o faci în așa fel încât să nu îi stânjenești pe ceilalți care sunt deja de ani buni în sânul bisericii și au o cultură și o simțire duhovnicească. Ca preot trebuie să găsești un echilibru tot timpul.

Î: *În încheiere, vă rugăm frumos să ne împărtășiți 2 cele mai frumoase împliniri pe care le-ați trait în activitatea sfinției-voastre în pastorația din străinătate.*

R: Împlinirea cea mai mare este atunci când comunitatea își respectă preotul și sunt în comuniune cu acesta, când îl fac din preotul lor, părintele lor. Când toți sunt mădulare vii și active ale aceluiași trup, care este Hristos. Poate cea mai

mare bucurie este să vezi la Sfânta Liturghie că se împărtășește toată biserica, mai avem de lucrat, dar în linii mari se ajunge pe această direcție. Împărtășim de multe ori și din patru potire.

O altă mulțumire este când vezi o misiune crescând și ajunsă la stadiul de parohie. Pe lângă parohia mamă, care este la Oxford, avem alte misiune pornite în orașele Aylesbury/High Wycombe și Swindon. Reading a fost un satelit al parohiei din Oxford, însă acum este parohie de sine stătătoare de mai bine de trei ani. Aylesbury/High Wycombe crește destul de repede și se observă că nevoile pastorale se intensifică, așadar preconizez că într-un timp relativ scurt va crește la stadiul de parohie.

Preot Iulian Rusu

Material realizat de elevii Marian Alexandru DOROȘINCU, Alexandru AMARIE, Alexandru ACLOPOTAEI și Marian ANICULĂEȘEI, din clasa a X-a A, în cadrul grupei de Mentorat coordonate de pr. prof. Cosmin PRISTAVU.

Rolul grădiniței în viața copilului

Primii ani din viața copilului sunt despre atașament, afecțiune, dragoste necondiționată, siguranță și explorare. Știm deja că fiecare copil este unic în felul său și că el este cel care ne ghidează întotdeauna în procesul lui de învățare. Cu toate acestea, sunt multe momente în care decizii importante precum când e mai bine să începem creșa sau grădinița pot fi mai dificile decât par.

Perioada copilăriei și cu precădere perioada primilor ani de viață are un impact durabil asupra vieții adultului. Este perioada în care copilul își dezvoltă capacitatea de a gândi, de a vorbi și de a raționa, iar totodată este perioada propice în care își fixează baze solide ale sistemului de valori, de luare a deciziilor și de relaționare. Mergând pe principiul imitării și al modelării comportamentelor dezirabile încă de la cele mai fragede vârste, putem înțelege importanța și rolul grădiniței în această formare.

Ținând cont că o parte considerabilă din viața copilului se va desfășura în grădiniță, esențială în dezvoltarea celui mic este armonia dintre cele două medii, familial și educațional. De aceea, atunci când suntem în căutarea unei grădinițe, este extrem de important să avem în vedere influența acestei relații asupra copilului.

Începerea unei grădinițe presupune o nouă extindere a câmpului interacțiunilor sociale. Deși familia este cea care are în continuare o influență dominantă, copilul este confruntat cu un alt mediu, structurat diferit. La grădiniță, copilul descoperă o altă dimensiune a relației cu adultul care

nu mai este mama, tata sau bunica... Acum este momentul în care copilul începe să își stabilizeze imaginea de sine, să perceapă și să accepte și alte opinii și abordări ale celorlalți copii și să ajungă la un consens de coexistență cu aceștia.

Când căutăm locul ideal în grădiniță, căutăm un spațiu în care interacțiunea și cooperarea sunt valorificate din prisma schimbărilor pe care le vor aduce în percepția și modul de relaționare al celor mici cu ceilalți și viața însăși, mai mult decât orice. Această interacțiune îi va ajuta să comunice mai bine și să își formeze o viziune mai coerentă asupra vieții și a celor din jur, determinându-i să renegocieze dimensiunile egoiste inerente ale personalității. O grădiniță sănătoasă este cea în care se pune accentul pe cooperare și colaborare, pe dorința intrinsecă de a primi și de a da.

Prof. înv. preșc. Anca Ioana CREȚU

Grădinița nr. 4 Dorohoi

Viața Sfinților Părinți Ioachim și Ana

Sfînții și dreptii Ioachim și Ana sunt părinții Maicii Domnului, bunicii Mântuitorului Iisus Hristos. Prăznuirea lor are loc în 9 septembrie, a doua zi după Nașterea Maicii Domnului, iar adormirea Sfintei Ana se prăznuiește în 25 iulie.

Sfântul Ioachim era din tribul lui Iuda și descendent al Regelui David. Ana era fiica preotului Matan, din tribul lui Levi, asemenea Marelui Preot Aaron. Matan a avut trei fiice: Maria, Zoe și Ana. Maria s-a căsătorit în Betleem și a născut-o pe Salomeea, Zoe s-a măritat și ea în Betleem și a născut-o pe Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului, iar Ana s-a măritat în Nazaret cu Ioachim și la o vârstă înaintată a născut-o pe Maica Domnului. Ioachim și Ana au fost căsătoriți timp de cincizeci de ani fără să aibă copii. Ei au trăit în liniște și credință, folosind doar o treime din venitul lor pentru ei înșiși și dând o treime săracilor și o treime Templului, ei fiind foarte înstăriți.

Odată, pe când erau deja bătrâni și erau în Ierusalim să jertfească Domnului, Marele Preot Isahar l-a muștrat pe Ioachim, „Tu nu ești vrednic să aduci jertfă cu aceste mâini sterpe”. Cei care aveau copii l-au înghiontit pe Ioachim, dându-l la o parte ca pe unul nedemn de a jertfi Domnului, căci a nu avea copii era privit atunci ca o pedeapsă divină. Acest lucru a adus multă amărăciune în sufletele celor doi soți, care ajunseseră deja la o vârstă înaintată, iar ei au plecat acasă cu inima îndurerată. Atunci, cei doi au început să se roage Domnului să facă cu ei minunea pe care El a făcut-o cu Avraam și cu Sara și să le dea un prunc care să aducă bucurie bătrâneții lor.

Domnul le-a trimis îngerul Său, care le-a dat vestea bună că vor avea „o fiică mult binecuvântată, prin care toate neamurile pământului se vor binecuvânta și prin care va veni mântuirea lumii”. Ana a rămas în curând însărcinată, iar peste nouă luni a născut-o pe Sfânta Fecioară Maria. Zămislirea Maicii Domnului este prăznuită de Biserică în data de 9 decembrie, iar Nașterea Maicii Domnului este sărbătorită în data de 8 septembrie.

La vârsta de trei ani, Ioachim și Ana au dus-o pe Sfânta Fecioară la templu și au închinat-o slujirii lui Dumnezeu, încredințând-o preotului Zaharia. Atunci, după ce părinții ei au adus sacrificii Domnului (după obiceiul vremii), au lăsat-o împreună cu celelalte fecioare în apartamentele Templului să crească acolo. Biserica prăznuiește Intrarea în Biserică a Maicii Domnului în 21 noiembrie. În următorii șapte ani, Dreapta Ana și Ioachim au vizitat-o adesea pe Maria la Templu, până la moartea lor; aceasta a rămas însă orfană la vârsta de zece ani. Sfântul Ioachim a

trăit 80 de ani, iar Ana 79 de ani. Prăznuirea adormirii Sfintei Ana are loc în 25 iulie.

În timpul domniei Sfântului Iustinian Împăratul (527-565), a fost construită o biserică în cinstea Sfintei Ana la Deutera. Împăratul Iustinian al II-lea (685-695; 705-711) a restaurat această biserică după ce Sfânta Ana i-a apărut soției sale însărcinate. Atunci trupul și vălul (maforionul) Sfintei Ana au fost aduse la Constantinopol.

„Pe ceea ce a născut Viața în pânțele ai purtat-o, pe Preacurata Maica lui Dumnezeu, de Dumnezeu gânditoare Ana. Pentru aceasta acum la primirea cerească, unde este locașul celor ce se veselesc într-o slavă, bucurându-te acum te-ai mutat; cere pentru cei ce te cinstesc pe tine cu dragoste iertare de greșeli, pururea fericită”. (Troparul Sfinților părinți Ioachim și Ana)

Paul-Florin URSACHI, XII A

Cateheză despre cinstirea Sfintei Cruci

Pregătirea apercceptivă
Ce ne spune articolul al IV-lea din Simbolul de credință despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos? („Că s-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponțiu Pilat și a pățimit și s-a îngropat...”). De aici vedem că Domnul a primit pentru mântuirea noastră cea mai grea condamnare la moarte, și anume cea prin crucificare. Datorită mântuirii care ne-a fost adusă prin cruce, aceasta își va schimba înțelesul, devenind din lemn de tortură aducător de moarte, puterea lui Dumnezeu aducătoare de viață.

II. Anunțarea temei

De aceea, în cele ce urmează ne vom referi la temeiurile pentru care aducem venerare Sfintei Cruci.

III. Tratarea

Crucea indică la popoarele antice lemnul de tortură, aducător al celor mai îngrozitoare chinuri. Condamnarea la moarte prin crucificare sau răstignire era rezervată sclavilor, criminalilor, sau celor mai răi dintre oameni. Romanii au preluat acest mod de pedepsire de la cartaginezi. La iudei a fost folosită numai după ce Țara Sfântă a devenit provincie romană. Fiind foarte umilitoare și dură, pedeapsa prin crucificare era privită cu rezervă la iudei, încât cel astfel condamnat, era total descalificat în fața lui Dumnezeu și a oamenilor: „Blestemat cel spânzurat pe lemn, se spunea în Legea Veche” (Deuteronom 21, 23). Cuvântul crucii a primit și un înțeles figurat, fiind folosit în vorbirea curentă spre a exprima necazurile și greutățile vieții (Marcu 8, 34). Iisus a fost condamnat la moarte prin răstignire și a suferit pe cruce cele mai groaznice chinuri. Alături de crucea Lui au mai fost înălțate încă două cruce ale unor tâlhari. Pe Golgota se aflau deci trei cruce, fiecare având tâlcul ei. Pentru tâlharul nemântuit crucea a fost instrumentul oribil de tortură și chin aducător de moarte. Pentru tâlharul mântuit, crucea a însemnat șansa vieții lui veșnice. Crucea lui Iisus are însă un cu totul alt înțeles. Ea se referă la noi oamenii.

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se pentru noi blestem...” (Galateni 3, 13). În felul acesta, crucea lui Hristos transformă, schimbă sensul sau înțelesul lemnului odios de tortură și chin, în cel de altar pe care se aduce suprema jertfă de ispășire: „Așa și Hristos, aducându-se (jertfă) odată, ca să ridice păcatele multora, a doua oară se va arăta fără de păcat celor ce îl așteaptă spre mântuire” (Evrei 9, 28). Și cum jertfelnicul era lucru prea sfânt și tot ce se atingea de el se sfințea (Ieșire 29, 37), tot astfel și crucea lui Hristos devine prin jertfa adusă pe ea un lucru, un obiect aducător de sfințenie.

Cei ce privesc spre crucea lui Hristos nu mai sunt stăpâniți de teama distrugătoare a sufletului, ci de bucuria și pacea sfințitoare și mântuitoare. De aici și cuvintele Apostolului: „Mie însă să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos” (Galateni 6, 14). Reprezentând biruința asupra păcatului și a morții (Efeseni 2, 15-17; Coloseni 2, 14-15), crucea devine obiect de sfințenie și mântuire, aducătoare de putere și har: „Căci cuvântul crucii este nebunie pentru cei pieritori, iar pentru noi cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni 1, 18). Pentru acest motiv, crucea devine emblema creștinismului, un obiect de cinste, sfințit cu sângele Domnului, iar creștinii din cele mai vechi timpuri s-au numit

cinstitori ai crucii. Reprezentând stema, sau steagul creștinismului, crucea va fi și semnul Fiului Omului, care se va arăta pe cer la cea de a doua Sa venire (Matei 24, 30).

IV. Recapitularea

Cum era considerat lemnul crucii înainte și în timpul activității Mântuitorului? (Lemn aducător de groază și de moarte). Dar după moartea Domnului pe cruce? (Lemn aducător de viață, bucurie și mântuire). De ce această schimbare a înțelesului? (Fiindcă Domnul l-a sfințit cu sângele Său nevinovat, transformând lemnul de tortură în altarul jertfei Sale). Ce devine crucea pentru noua religie creștină? (Devine emblema care o reprezintă, încât atunci când spunem creștin, îl considerăm și cinstitor al crucii).

V. Asocierea

Venerarea sau cinstirea sfintei cruci este un cult relativ, subordonat celui absolut, de adorare, pe care îl aducem numai lui Dumnezeu. Cultul îngerilor, al sfinților, al moaștelor, al icoanelor, la care se asociază și cel al crucii, este numit cult de dulia, sau de cinstire, de închinăciune, de venerare. Le cinstim pe acestea, deoarece vedem în ele lucrarea lui Dumnezeu, sfințenia lui Dumnezeu, dar pe Dumnezeu îl cinstim pentru El Însuși, ca și Creator și Mântuitor al nostru. Cinstind crucea prin care a venit mântuirea la toată lumea îl cinstim pe Mântuitorul Însi și astfel cinstirea trece de la cruce la Cel răstignit pe ea, la patimile și Învierea Lui. Așa se explică și faptul că însemnându-ne cu semnul crucii pronunțăm numele Sfintei Treimi, ceea ce înseamnă că mântuirea ne vine de la Sfânta Treime, iar crucea ne introduce în comuniunea ei. Aceasta dovedește încă o dată că venerarea sfintei cruci nu poate fi socotită idolatrie.

VI. Generalizarea

Aducând venerare Sfintei Cruci prin care a venit mântuirea la toată lumea, aducem prin aceasta preamărire Sfintei Treimi, care ne-a acordat și ne acordă mântuirea.

VII. Aplicarea

1. Aducând venerare Sfintei Cruci, Biserica a rânduit ca zilele de miercuri și de vineri să fie puse sub ocrotirea Sfintei Cruci și a Patimilor Domnului.

2. Au fost rânduite și două sărbători închinare Sfintei Cruci. Astfel la 14 septembrie sărbătorim Înălțarea Sfintei Cruci (sau Ziua Crucii) în amintirea înălțării ei în văzul tuturor credincioșilor, la Ierusalim, în ziua de 14 septembrie 335. Cea de a doua este numită Duminică crucii, stabilită în

a treia Duminică din Postul Mare.

3. Alte moduri de venerare sunt și slujbele rânduite în cinstea și spre lauda crucii: Acatistul Sfintei Cruci, care se citește la 14 septembrie, cântările de laudă și cinstire a crucii din zilele de miercuri și vineri, precum și de la sărbătorile închinare ei.

Crucii Tale ne închinăm Hristoase, și sfântă Învierea Ta o laudăm și o mărim!

Ștefan ALBU, XII A

Iubirea este recomandată oamenilor ca o practică permanentă și universală. Râul nu curge fără izvor. Lumina nu strălucește fără soare. Nici noi nu putem trăi pe deplin fără mila și iubirea lui Dumnezeu. Dacă am avea neconținut înaintea ochilor mila lui Dumnezeu față de noi, ne-am miostat și noi unii față de alții. Nimic nu-l face pe om mai potrivit milosteniei decât gândul că nici lui nu-i dă nimeni nimic. Dar Dumnezeu? Nu răsplătește El, zi și noapte, cu milostivirea Lui, nemilostivirea noastră? O, Doamne, fă-ne părtași să gustăm din taina învierii de aici, din taina iubirii. Tu, pururea fiind și același fiind, fă-ne și pe noi să fim aceiași, fiecare suflet să rămână același în iubire.

Pr. Prof. Constantin MUHA

Vacanța unui licean

La fel ca în fiecare an, elevii au parte de aproximativ trei luni de vacanță, așa cum prevede programa învățământului. În ciuda tuturor, nu s-a întreat nimeni „Ce fac elevii/ liceeni în această perioadă?”

Ei bine, dacă avem curioși printre noi, sunt aici pentru a vă răspunde.

Este adevărat că noi de-a lungul unui an școlar suntem presați de teme, teste, ascultări etc., dar atunci când vine vorba despre vacanță, parcă primim o gură de aer în plus, care ne face să ducem „cursa” până la capăt, exact ca un maraton de alergat, spui că nu mai poți, tragi o gură de aer în piept și termini primul cursa, ceva din tine nu te lasă să renunți, indiferent de cât de greu ar fi.

Într-adevăr, satisfacția de la final este una unică atunci când, deși nu mai putem, tot mai putem un pic. Cu toate că sunt mai multe vacanțe mici în anul anevoios, vine și cea mai așteptată vacanță, vacanța de vară!!!

Cum spune cântecul meu preferat din copilărie și până acum:

„Sunt o sută de zile în vacanța de vară

Ce bine cu toți vom petrece

Căci problema anuală în vacanța de vară

E cum ne vom distra până trece...” (Phineas și Ferb).

Toată lumea așteaptă vacanța de vară, chiar și adulții care nu se mai ceartă zi de zi cu copilașii pentru rezolvarea temelor.

Acum, să vă răspund la întrebare: Oare ce face un licean în vacanța lui?

Așadar, dacă ai norocul să nu primești vreo temă sau vreo carte de citit, apoi să faci fișa de lectură, te poți bucura în totalitate de vacanța de vară. În general, adolescenții își petrec timpul cu prietenii, familia, călătoresc în tot felul de locuri sau participă la numeroase activități, tabere sau fac voluntariat. Trebuie să te axezi strict pe ceea ce îți place și te împlinește pe tine, nu pe restul oamenilor.

Eu, nu am fost unul dintre elevii norocoși care nu au teme, dar m-am distrat foarte tare în aproximativ o sută de zile din vacanța de vară. Am început vara petrecându-mi timpul cu familia, am făcut călătorii, am mers la pescuit, am făcut rute cu bicicleta, am ieșit la alergat, am vizionat noi seriale și filme multe, dar am participat la ITO și ASCOR (vă încurajez și pe voi să o faceți pentru că veți avea parte de clipe de neuitat), am mai citit din când în când, am și scris, iar la sfârșit, mi-am dat seama abia pe 7 septembrie că vara a zburat, aproape a mai trecut un an din viața mea și că trebuie să încep pregătirile pentru școală. Totuși, eram puțin dezamăgită că nu am făcut tot ce mi-am propus în vacanța de vară, așa că am decis să îmi creez două reguli foarte importante (inspirate de la un copil de 7-8 anișori):

Rule nr. 1 : Always have fun!

Rule nr. 2 : Listen to rule number 1!

Așadar, asta am făcut, în ciuda faptului că a început școala și sunt restricții, continui să mă distrez în timpul meu liber, dar chiar și atunci când fac teme sau mă aflu la școală, pentru că cele mai sănătoase medicamente din viața unui om sunt: zâmbetul, care este cea mai sănătoasă cremă pentru ten, râsul, care este cel mai important accesoriu și se poartă la orice ținută și în orice zi, și nu în ultimul rând fericirea, medicamentul cel mai eficient pentru un suflet tânăr și neliniștit până la adânci bătrâneți. Așa că, indiferent de ce perioadă va fi, vacanță, online, școală fizică, trebuie să fim veseli, să ne bucurăm de anii școlii, liceului, grădiniței sau serviciului, cât ne mai ține Dumnezeu pe acest tărâm magic.

Trebuie să vedem partea bună a lucrurilor și să facem ce ne place și ce ne împlinește dorințele. Să ne urmăm visele! Să fim copiii! Să iubim și să fim iubiți! Să avem parte de cele mai minunate clipe! Dat fiind faptul că suntem niște oameni liberi și norocoși!

Să nu uitați niciodată ce ne-au învățat Sfinții și Evangheliștii de când am venit pe lume: „Bucurați-vă și vă veseliți că plata voastră multă este în ceruri!”

Aceasta este părerea mea sinceră despre vacanța elevilor și despre tot ceea ce putem face în ea și nu numai! Imaginația noastră și mintea zburdalnică de copil ne poate face să căpătăm experiențe noi, să încercăm lucruri noi și să fim și fericiți!

Încurajez toți elevii să nu abandoneze școala, pentru că cei mai frumoși ani, aici îi petreci și ajungi să te dezvolți pe plan profesional și sentimental datorită experienței căpătate de-a lungul unor ani într-un colectiv numeros!

Hai la școală să ne facem amintiri!

Sabina ANDRIESCU, X B

O călătorie în Poiana Prieteniei

Ultimele zile de vară trec întotdeauna foarte repede, se uită ușor și rămân doar simple ore pierdute în fața calculatorului sau lenevind în pat. Totuși, avem oportunitatea de a ne face vacanța memorabilă, prin tabere sau prin excursii din care învățăm lucruri noi și ne facem prieteni. Astfel, mi-am făcut bagajul, mi-am luat sacul de dormit și am pornit spre Poiana Prieteniei din Vânători Neamț, un loc unde de 12 ani, se organizează Tabăra Nemțișor. Poate vă întrebați: „Ce poate fi atât de special încât să mă facă să-mi doresc să particip?”. Ei

bine, pe lângă „cazarea de o mie de stele”, tabăra este un prilej de a te deconecta de la telefon (căci nu ai prize ☹) și de a-ți lega prietenii îndelungate. Timp de trei zile, 500 de tineri s-au bucurat de magia Nemțișorului, ajutați de preoții moderatori și de voluntari.

Desigur că, an de an, Sfânta Liturghie a reprezentat unul dintre momentele principale ale fiecărei zile din tabără și a oferit sporul și energia pentru o zi întreagă. Cu toate că seara am înghețat de frig, am simțit că Sfânta Liturghie m-a încălzit atât trupește, cât și sufletește. O altă „sursă de căldură sufletească” au fost conferințele cu invitații speciali. Părintele Arhimandrit Nicodim Petre ne-a povestit despre tema din acest an „Tinerețe înstrăinată vs. tinerețe regăsită”. Ne-a făcut să înțelegem că în mâinile noastre stă viitorul, iar fără Dumnezeu l-am putea strica mai tare decât este. Prin rugăciune, spovedanie și împărtășanie vom avea puterea de a ne crea un drum lin în viață. În întărirea ipotezei, a intervenit și Părintele Visarion Alexa adăugând că „Tânărul ortodox este cel îmbrăcat în hainele lumii, dar cu sufletul lipit de Dumnezeu”.

Cel mai emoționant moment al taberei a fost Parada Steagurilor. Trei participanți din fiecare filială au participat fizic, creând o surpriză împreună cu voluntarii, un joc de lumini și emoții pozitive. Ia, torța și steagul cu ocrotitorul

fiecărui grup parohial au fost puse în valoare într-o coregrafie ce a dat un strop de viață poienii.

În ultima seară tradiționalul foc de tabără a unit cele 500 de inimi prin joc și voie bună. A fost o seară magică în care am creat legături strânse și am învățat dansuri noi.

Tabăra Nemțișor este și va fi mereu un loc în care lăsăm pentru câteva zile lumea virtuală și ne conectăm la cea umană, învățând lucruri noi și venind acasă cu amintiri de neuitat. Această tabără este un prilej de a-ți petrece ultimele zile de vară făcându-te să aștepți vara anului următor pentru a veni din nou.

Anisia ȚIGĂNESCU, X B

Ziua limbii române

Limba maternă este limba prin care te simți puternic, liber și expresiv, prin care îți poți exprima ideile, gândurile și sentimentele cu ușurință.

31 August... pentru mulți oameni nu semnifică nimic, însă această zi este foarte importantă atât pentru țara noastră, cât și pentru Republica Moldova, sărbătorindu-se limba română.

Așa cum spunea și Vasile Alecsandri despre limba română că este „tezaurul cel mai prețios pe care-l moștenesc copiii de la părinți, depozitul sacru lăsat de generațiile trecute. „Limba română, învățată în familie și în școală, și apoi, iubită și cultivată, sau ignorată, poluată ori uitată, limba e vie și puternică pentru că exprimă, unește sau dezbină, definește identitatea, se moștenește și se lasă moștenire, fiind comoara cea mai de preț a României, un izvor nesecat păstrând identitatea națională.

A vorbi despre limba română este ca o sărbătoare cum spunea și Nichita Stănescu: ”A vorbi despre limba română este ca o duminică. Limba română este patria mea. De aceea, pentru mine, muntele, munte se numește, de aceea iarba, iarbă se spune, de aceea, pentru mine, izvorul, izvorăște, de aceea, pentru mine, viața se trăiește”.

Pentru mine limba română este acasă, este limba cu care m-am născut, limba cu care am copilărit și limba în care voi muri. Când ești plecat în altă țară, îți dai seama cât de mult iubești limba maternă, cum ești legat de ea și cât de mult înseamnă pentru tine.

Despre virtuțile limbii române, Mihai Eminescu, Luceafărul poeziei românești spunea: „Limba este însuși floarea sufletului etnic al românimii”.

Chiar dacă pentru unii limba română este un Luceafăr apus pentru alții este o stea fără pereche.

Maria GRIGORE, X B

Let's do it România!

Aecologiza înseamnă a asigura un mediu natural, sănătos, atât pentru noi cât și pentru urmașii noștri. Pentru a preveni orice fel de poluare a mediului, trebuie să fim foarte atenți cum ne comportăm cu natura.

De aceea, sâmbătă, 25 Septembrie 2021, cu o parte din colectivul Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi, am pornit în a face acest mic oraș, un loc mai curat! Am început cu Poșta cea veche, am plecat spre Grădina de vară (Strada 1 Decembrie), urmând să terminăm activitatea în zona Parcului Brazi.

Ceea ce m-a șocat a fost numărul de saci adunați, plini de gunoaie! Din câteva locuri, de câțiva metri pătrați, s-au strâns peste douăzeci de saci de gunoaie! Este deplorabil faptul ca unii oameni nu au cei șapte ani de acasă. Din cauza gunoaielor, pe lângă faptul că deteriorăm frumusețea naturală a Dorohoiului, ajungem sufocați de cantitatea de deșeuri din natură.

Astăzi, după trei zile de la această activitate, trec prin aceste locuri și văd o schimbare. Poate că nu va dura mult timp această schimbare, dar poate prin această mișcare de ecologizare vom trage un semnal de alarmă!

În momentul de față, singurele semnale sunt aceste mesaje, imagini, încurajări prin care să-i luați ca exemplu pe colegii care au participat la activitate.

Anisia ȚIGĂNESCU, X B

Cântecul ginte latine

Pe 21 iulie se împlinesc 200 de ani de la nașterea acelui „rege al poeziei”, cum îl numea Eminescu pe poetul Vasile Alecsandri. Sunt și 143 de ani de când poetul a primit la Montpellier (în 1878) premiul pentru poezia „Cântecul ginte latine”, ale cărei versuri atestă implicit mândria apartenenței noastre la „regina gintă latină”.

Latina gintă e regină
Între-ale lumii ginte mari;
Ea poartă-n frunte-o stea divină
Lucind prin timpii seculari.
Menirea ei tot înainte
Măret îndreaptă pașii săi.
Ea merge-n capul altor ginte
Vărsând lumină-n urma ei.

Latina gintă e vergina,
Cu farmec dulce, răpitor;
Străinu-n cale-i se înclină
Și pe genunchi cade cu dor.
Frumoasă, vie, zâmbitoare,
Sub cer senin, în aer cald,
Ea se mirează-n splendid soare,
Se scaldă-n mare de smarald.

Latina gintă are parte
De-ale pământului comori
Și mult voios ea le împarte
Cu celelalte-a ei surori.
Dar e teribilă-n manie
Când brațul ei liberator
Lovește-n cruda tiranie
Și luptă pentru-al său onor.

În ziua cea de judecată,
Când față-n cer cu Domnul sfânt
Latina gintă-a fi-ntrebata
Ce a făcut pe-acest pământ?
Ea va răspunde sus și tare:
„O! Doamne,-n lume cât am stat,
În ochii săi plini de-admirare
Pe tine te-am reprezentat!

Mircești, 18 mai 1878

Vasile Alecsandri (21 iulie 1821 – 22 august 1890) a fost un poet, prozator și dramaturg, care și-a pus amprenta în cultura poeziei române prin viața sa trăită prin literatură.

Provenea dintr-o familie boierească de curând ridicată la o poziție de oarecare însemnătate, a studiat în casa părintească cu călugărul maramureșean Gherman Vida și la pensionul francez al lui Cușnim, apoi, între 1834 și 1839, la Paris, unde se consacră mai ales literaturii, după câteva încercări nereușite în domeniul medicinei, în cel juridic și cel ingineresc. Reîntors în Moldova, participă la toate inițiativele tovarășilor săi de generație: C. Negruzzi și M. Kogălniceanu. A luat parte la mișcarea revoluționară de la 1848 din Moldova, redactând unul din documentele ei programatice și a petrecut un an de exil în Franța. Înapoiat în țară, ia parte la luptele pentru Unirea Principatelor Moldova și Muntenia, se numără printre devotații lui Al. I. Cuza și e trimis de acesta în Franța, Italia și Anglia, pentru a determina marile puteri să recunoască faptul dublei sale alegeri.

Poeziile sale au fost structurate, în câteva cicluri. Primele sunt cele inspirate din poezia populară, „Doinele”. Al doilea grup de poezii, „Lăcrămioare”, cuprinde partea cea mai mare a poeziei erotice a lui Alecsandri, Ciclurile de poezii intitulate „Suvenire” (1853) și „Margăritarele” (1863) au mult mai puțină unitate decât cele precedente. Pastelurile, Legendele și Ostașii noștri largesc și aprofundează, în același timp, inspirația folclorică, ce va rămâne una din constantele creației sale.

Bogdan JIANU, XI A

Muzica, o artă ce inspiră!

Muzica... Un lucru fără de care nu aş putea trăi. Ea aprinde acea scânteie în sufletul omului străpungându-l ca o săgeată.

Cânt de când sunt micuță și astfel, m-am dezvoltat într-un mod foarte frumos. De multe ori stau și mă gândesc: cum ar fi fost viața mea fără muzică? Ce făceam eu dacă nu cântam? Răspunsul este unul destul de simplu. Nu aş fi putut să fiu aceeași persoană. Muzica m-a purtat de-a lungul timpului în foarte multe locuri și am cunoscut oameni care și-au pus amprenta asupra sufletului meu, majoritatea prietenilor fiind legate cu ajutorul muzicii.

Ce poate fi mai liniștitor decât să te întâlnești cu prietenii tăi, privind un apus și cântând ceva? Totul e plin de armonie mai ales când ai „prietenii cântăcioși” și tot ce cânti iese perfect. Ei bine, asta fac eu în zilele în care am timp liber.

Dumnezeu este puterea mea și El mă ajută să găsesc mereu calea cea dreaptă și tot El îmi dă puterea să fac ceea ce îmi place. Momentul când simt că inima mea atinge cerul este atunci când îi cânt lui Dumnezeu. Cântările Sfintei Liturghii sunt cele care îți înalță sufletul și îți dau o stare

de liniște. Cu cât ești mai conectată la cântare și la rugăciune, astfel faci și pe oamenii ce au venit la slujba să fie cât mai aproape de Dumnezeu, iar prin intermediul cântărilor bisericești poți contribui la mântuirea unor suflete. Este greu de descris ce simți când cânti într-o biserică, dar sentimentul este cu totul special.

Chiar dacă am crescut cu muzica populară, cu timpul mi-am dat seama că legătura dintre muzică și biserică este una foarte puternică. Mersul la Sfânta Biserică m-a

dezvoltat foarte mult deoarece e una când cânti oamenilor și alta când cânti lui Dumnezeu. Acolo cântarea este una smerită, cu gândul la rugăciune.

Astfel, eu îi pot mulțumi lui Dumnezeu pentru acest dar minunat prin care pot bucura sufletele oamenilor. Când nu mă simt bine și simt că nu mai pot, cel mai bun medicament pentru mine este muzica.

Ana – Maria ILAȘ, X B

Someday among the stars

It all started with two little rays of sunshine. Two little miracles that brought light in their families.

Adhara and Orion, two little children with sparkles in their eyes. They were inseparable. The sunset was one of their favourite part of the day, because, like they were saying: 'The sun paints dozens of colors just before it goes to bed!'. They were all right, the sunset was a real treasure, especially for their little eyes.

Adhara was, like her name, shining. Her smile was making everyone forget about all their problems, and her eyes... they contained an entire galaxy, a blessing to look at. Orion, a quiet child with big dark brown eyes, a big heart and also big dreams, was for sure the opposite of Adhara's personality. She enjoyed talking and she always had energy for everything. They were complementing each other.

They both had a great passion for the sky, they loved all about it: the

clouds, the sun, the stars, the moon and they even knew all the constellations.

After growing up, they discovered a forest near their houses. They went there every single week. Their favourite place to stay was an old willow tree. You could see the whole forest from there and the sunsets were also amazing. Under the shadow of this tree they were playing and laughing for hours.

The time passed, they are teenagers already but they still have that pure heart that they used to have. They haven't changed much. The old willow tree is still standing brave on the top of that hill, watching all the creatures that

are living in the forest. The tree is their safe place, the place where they're going on their difficult days. You can still hear the laughter of the two. Orion is reading poetry and Adhara is listening to him fascinated. They were growing up together, enjoying all the adventures that the world could offer them.

Orion started to love writing poetry and Adhara loved to explore the forest and to go on hiking, but their favourite thing was to look at the night sky. The days continued to pass by and they're 15 now. The smiling Adhara is now gone. She has lost her beautiful smile and the sparks from her eyes are also gone. A year before, Orion moved to Flori-

da and they haven't seen each other for a long time. A few months after, he moved away, Adhara's dad was diagnosed with terminal cancer. Nothing has been the same for her since then. After all these things, she is still going to the old tree, she still feels like nothing has changed. The old tree still stands strong and now she really needs it: she's passing through a very bad time. That willow tree is the only thing which sees her crying and wipes her tears.

On her birthday morning, she's packing her things, she has to leave for college that day. Before she leaves, she is going to see her happy place again.

Someday among the stars

On the way to the forest, she reflects about all the things that happened in the last 5 years and a tear falls on her cheek. She misses Orion, she misses her dad, she misses the old days when life was so happy. Lots of thoughts were running through her head and the tears kept running down.

Adhara arrived at the edge of the forest when it started to rain. She had to run to the willow tree because her house was already too far. While she was in the forest, a tall young man arrived at her door. It was Orion. He rang at the doorbell but it seemed like there was no one at home. Adhara's house looked exactly the same as it was when they were children, it seemed like nothing changed there, when in fact everything was changed even if it could not be noticed. He waited in the front of her house for a while now, but everything appeared to be inhospitable. He had the suspicion that Adhara might be at the willow tree. But could this be true? He had to check anyway, he didn't know where else she might be.

Orion was disoriented and afraid for Adhara. Thunders and lightnings were heard louder and louder and Adhara seemed unreachable. The wind was blowing strongly. When he arrived at the edge of the forest, Orion saw a few trees that were torn by the storm.

The rain stopped and everything in the woods seemed so alive but at the same time there were so many ravages. There was still a storm in his mind. All the memories from his childhood with Adhara were running through his mind. He was troubled. He was getting closer and closer to her. Last time when he saw Adhara, she was sooo beautiful. SHE HAD EYES LIKE GALAXIES, HER HAIR WAS LIKE THE NIGHT SKY AND HER SMILE WAS BRIGHTER THAN THE MOON AND WARM LIKE A THOUSAND HUGS. While he was caught up in his thoughts, he heard something. He ran in a hurry thinking about the worst. When he reached the middle of the forest he saw Adhara lying on the ground with a bleeding foot. During the storm, a bough fell over Adhara, leaving her unconscious.

-END OF PART 1-

Written by Maria Crina PINTIALĂ, XII B

Întâlnire în cadrul Programului de mentorat pentru Seminariile Teologice

În data de 2 septembrie a.c., cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Teofan, Colegiul mentorilor *Sf. Apostol Pavel*, prin Sectorul de învățământ și Centrul de Formare Continuă ale Arhiepiscopiei Iașilor, a organizat la Seminarul Teologic Ortodox *Veniamin Costachi* de la Mănăstirea Neamț întâlnirea mentorilor din Seminariile și Liceele teologice din cuprinsul Arhiepiscopiei Iașilor. Reuniunea ostenitorilor Programului de mentorat, un factor diferențiator cu aport deosebit la sporirea duhovnicească și academică a elevilor din Seminariile teologice, a cuprins următorul program: slujirea Sfintei Liturghii în soborul tuturor părinților participanți sub protia Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Teofan, întâlnirea și cuvintele de bun venit adresate de Părintele Mitropolit, de părintele consilier dr. Cristian Barnea, o succintă prezentare a impactului Programului de mentorat la nivelul fiecărei unități de învățământ și două sesiuni de lucru pe grupe, conduse de doi formatori cu experiență, dna. lect. univ. dr. Smaranda Bujă, psiholog specializat în psihologie educațională, consiliere școlară și vocațională, și dl. dr. Adrian Timofte, profesor de istorie și director la Liceul Varlaam din Iași.

Din cadrul Seminarului de la Dorohoi au participat toate cadrele didactice, preoți și profesori implicați de la începutul implementării Programului de Mentorat în școlile teologice din cadrul Arhiepiscopiei Iașilor.

Pr. Prof. Cosmin PRISTAVU

Birds. A nature documentary Life Series, Season 1, episode 5

A BBC/Discovery Channel/SKAI Co-Production, 2009, 50 min

This documentary film is part of the *Life* documentaries series, a series of motion pictures conceived and created by the *BBC* and *The Open University*, as part of a larger project called the *BBC Earth Series*. This TV series consists of 10 episodes that are trying to capture all the important aspects of life on earth. The fifth episode, the one that I am bringing into focus today, was aired for the first time on November 9, 2009, having around 4,33 million spectators, according to a survey made by the Broadcasters Audience Research Board. The executive producer for this film was the experienced Michael Gunton. One of the key aspects of this film-making is that the *BBC* has once again had the luck of finding a narrator in Sir David Attenborough, a living legend and a symbol of British documentary programmes.

The allocated budget for this series was very generous and the actual shooting time exceeded 3 years and carried cameramen on all 7 continents, having countless logistics issues, but also amazing new discoveries. The research and documentation work were hard and sinuous because most subjects had already been discussed and recorded in previous scientific expeditions. Eventually, the board of directors has managed to find new exciting topics in order to capture the public's attention on this memorable journey of knowledge into the wonderful world of birds.

Like the other episodes in sequence, the 50 minutes length of the film is more than enough to take you from one corner of the globe to the other in matter of seconds. As we are used to, people's appearances in nature documentary films are rather rare, and this film is no exception. The sound editor did a fabulous job and managed to create an incredible environment where the viewer seems to take part in the action.

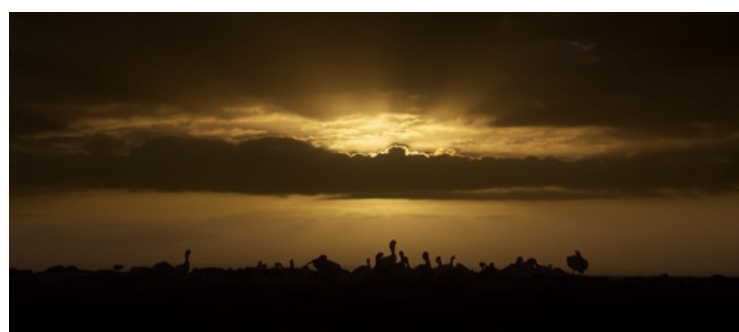
The film begins with a grand show, namely that of thousands of flamingo birds sitting in a river bed, where they spend time searching for food and partners. The narrator explains how birds have maintained a few important features from reptiles such as laying eggs or developing scales on their feet, but have also acquired new characteristics like feathers. This was a great leap for the birds' family, not because of the insulation they bring, but for something much more precious: the ability to fly. ***The thing that these modified modern reptiles could fly meant the world for them.*** They could move and conquer the continents, having practically no physical barrier. They knew how to take advantage of this superiority they had in front of other animals and thus, they have literally taken over the world.

The movie continues with the presentation of a male spat-

ula tailed hummingbird that tries to impress a female, by showing his best flying tricks. The 'flags' (time in the film 3:28) that his tail has, make his flight very exhausting. Realising that he needs 'to go up a gear' (3:30) in order to influence the female's decision, the male hovers and does many acrobatic moves that, in the end, melt down his admirer's heart.

From the turmoil of the tropical forests, we are transported to the silence of the Simien Mountains' heights, Ethiopia, where the landscape is very similar to that of Grand Canyon, Arizona. Here we meet the 'supreme aerial maestro' (5:25) that can fly hundreds of miles, making almost no effort. With an approximate wingspan of 9 feet, the lammergeiers are described as being opportunistic scavengers that have developed a very interesting and efficient method of breaking the bone by throwing it from considerable height to rocks, so they can feed on the rich bone marrow fat from inside. After we leave the peaceful scenery of the Ethiopian Mountains, we are introduced to an 'aerial dog fight' (13:05) between the well-respected red-billed tropicbirds and the aerial frigate bird thieves that try to steal their meal.

We have some other fascinating stops on which we find out, for example, about the long journey of the red-knott birds that travel from Argentina to Canada and make just one fuel stop in Delaware where they feed up with egg crabs but we also find out interesting facts about the pelicans that are among the heaviest flying birds on earth, weighing approximately 10 kilograms.

34:14 Visual metaphor: the sun hiding behind the clouds represents the hardships faced by the birds through history

Another compelling event takes place every year on the lakes of Oregon, where remarkable displays occur. The Clark's grebe female bird has to test the level of commitment of the desired partner, in order to reassure the longevity of the new season-lasting couple. It is said that you haven't lived until you have seen these birds do their courting ship dance. The dance consists of amazing coordinated moves and ends with a water dance, also

called race or run ceremony. During this unusual ceremony, the birds lift their wings to the side and run in an upright position, maintaining the neck curved and the head held forward at all time.

36:20 'now, with eyes only for one another, the faithful pair reaches the climax of their dance' (Clark's grebes): **Rushing or walk on water operation during spring mating season**

Other unique mating ceremony occurs in West Papua, where the Vogelkop gardner bowerbird (*Amblyornis inornata*) uses a different strategy in order to get a mate. The male is a passionate collector that decorates his bower with colourful things that he finds nearby and uses vocal mimicry to attract the attention of female birds. The 'valuable jewels' that this little bird gathers consist of flowers, fungus, grass, moss, small beetles (dead or alive) and even a Snickers wrapper, that the camera assistant removed from the filming area later. The visual effect of these 'seduction parlours' (41:42) is hugely relevant as the female will later inspect the bowers and will decide which one to choose as a home. The interesting fact about this ceremony is that the males need up to three years to build these massive constructions. 'Few birds devote such craft, time and ingenuity' (42:15) for impressing their mate and the *Life* crew managed and had the great opportunity to record this unique and memorable moment for first time in history.

41:42 'the seduction parlour' of the Vogelkop bowerbird, West Papua

The closing scenes introduce images from what is believed to be the greatest courtship event in nature: more than 1 mil-

lion flamingos gather to feed and breed near Lake Bogoria, Kenya. The original soundtrack was made by George Frenton and The Band for Life and managed to create a marvellous overall image of these feathered animals that we have never seen in such an immense number and make us think of the fact that maybe we have overlooked the huge representation and the great impact that birds have in our so-called modern society.

48:06 probably the greatest courtship event in nature, Kenya

Although the movie is mainly based on surprising the courting ship ceremonies among the bird's realm, there are also many other elements that make this a pleasant, enjoyable nature documentary film. The specialists trained in the accomplishment of this series have succeeded in capturing on film unique moments that have been left behind by the cameras so far, and in inducing a state in which the viewer seems to be part of the distribution of this masterpiece, that certainly needs to be watched very carefully.

Written by Prof. PhD. Vlad ISTRATE

Recenzie la *Floare Întunecată* de John Galsworthy

Laureat al premiului Nobel în literatură și autor a mai multor capodopere literare, John Galsworthy impresionează prin structura simetrică a narațiunii în scrierea romanului *Floare Întunecată*.

Cartea cuprinde trei părți sugestive: primăvara, vara și toamna. Prima parte îl surprinde pe tânărul Mark Lennan, student al universității Oxford, însoțindu-i pe profesorul său și pe soția acestuia la munte, unde își vor petrece vacanța de primăvară. Tânărul Lennan se îndrăgostește de soția profesorului, Anna, care, după părerea mea, căuta afecțiunea pe care nu a primit-o în timpul căsniciei, soțul ei fiind un domn foarte inteligent, dar "uscat" când vine vorba de iubire, acesta tratând subiectul cu umor. Mark îi invită pe cei doi la nunta surorii lui. O serie de evenimente o determină pe Anna să pună capăt brusc acelei aventuri și să se întoarcă împreună cu profesorul la Oxford.

În a doua parte, Mark nu mai este student, ci un adult în jurul vârstei de 30 de ani. Are parte de o nouă aventură. Se îndrăgostește de o femeie apropiată vârstei lui, dar căsătorită. Pasiune reciprocă, cei doi încearcă să fugă de lângă soțul ei, însă această încercare nu are sorti de izbândă, ba chiar scriitorii contemporani ar numi asta "crimă pasională".

Ultima și cea din urmă parte îi are în prim plan pe soții Lennan. Mark se căsătorește cu prietena sa din copilărie, Sylvia. Relația celor 2 se zdruncină atunci când în peisaj apare o adolescentă, fiica nelegitimă a unui fost coleg

de școală de-a lui Mark. Dar, „ce e val, ca valul trece” și Lennan face o alegere rațională, continuându-și căsnicia cu Sylvia.

Note de final: o carte foarte bună, însă nu cea mai bună a autorului, pentru o experiență inedită a acestui mare scriitor recomand ciclul „The Forsyte Saga”. Probabil v-ați gândit la faptul că lipește capitolul „Iarna”. Tind să cred că autorul nu și-a putut imagina pasiunea lui Mark Lennan în timpul iernii și a făcut aluzii subtile la Sylvia, adormită lângă foc pe finalul ultimei părți pentru a sugera că ea ar fi iarna vieții lui Lennan.

Spor la lecturat!

David Ionuț SÎRBU, X B

Recenzie la *Diana cu vanilie* de Diana Sorescu

„Nu suntem construiți să aparținem unei singure persoane”

Prin această carte, orice cititor păștește în lumea sa. Ca orice alt cititor am fost curioasă să descopăr frumusețea acestei cărți.

Această carte îți frânge inima cu adevăruri mai mult crude pe care întotdeauna refuzi să le primești așa cum sunt.

Mesajul cărții este dorul; unii oamenii intră în viața noastră pentru o perioadă scurtă de timp, iar alții rămân pentru totdeauna în viața și în sufletul nostru.

Ar trebui să iubim și să apreciem mai mult oamenii, cât încă sunt lângă noi.

„Dorul doare”, ca și cum rămâi fără aer preț de câteva secunde. Dorul se declanșează uneori atât de parșiv și subit... Și te îneacă, te sufocă, te lasă fără putere..

O lecție pe care trebuie să o învățăm este că toți oamenii sunt temporari în viața noastră.

Diana, nu a plecat de tot de printre noi, versurile ei trădează prezența suavă printre noi. Părerea mea este că „Diana cu vanilie” este o carte pentru suflet; o carte pe care o simți, pe care o îndrăgești.

Viața îți poate arăta că ești mai fericit când ții un copil de mână, iar oamenii care râd tare și zgomotos încearcă să mascheze de fapt niște suflete care plâng și sunt triste.

Văzul, auzul, mirosul și tot ce ni se pare banal, de fapt, sunt niște cadouri pentru care trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu zilnic.

Lorena IONICĂ, X B

La 2 iulie 1504 a murit Ștefan cel Mare, domnitor al Moldovei (1457-1504), personalitate marcantă a istoriei României, înzestrată cu mari calități de om de stat, diplomat și conducător militar.

Numele lunii august vine de la numele primului împărat roman, Cezar August. Luna are 31 de zile, pentru că Cezar August a dorit ca luna august să aibă tot atâtea zile câte are luna lui Iulius Cezar, luna iulie. Înainte, luna august se numea în latină Sextilis pentru că era a șasea lună în calendarul roman, calendar care începea cu luna martie.

La 4 august 1914 izbucnește Primului Război Mondial: Germania invadează Belgia; ca răspuns, Marea Britanie declară război Germaniei.

La 5 septembrie 1997 a murit Maica Tereza, misionară catolică de origine albaneză, laureată a Premiului Nobel.

La 11 septembrie au avut loc atentatele teroriste coordonate de Al-Qaeda împotriva Statelor Unite. În dimineața acelei zile, 19 teroriști Al-Qaeda au deturnat patru avioane comerciale de pasageri. Teroriștii au preluat controlul avioanelor, prăbușind două dintre ele în Turnurile Gemene ale World Trade Center din New York, omorând toate persoanele de la bord și mulți alți oameni care lucrau în clădiri. Ambele clădiri s-au prăbușit în decurs de două ore, distrugând și avariind și alte clădiri din jur. Teroriștii au prăbușit un al treilea avion în clădirea Pentagon din Arlington, Virginia, lângă Washington, D.C. Al patrulea avion s-a prăbușit pe o câmpie de lângă Shanksville în zona rurală a statului Pennsylvania. Nu au existat supraviețuitori ai zborurilor.

Numele lunii septembrie vine de la cuvântul latinesc septem, șapte, pentru că luna septembrie era a șaptea lună în calendarul roman. Grecii numeau luna septembrie Boedromion. În România, luna septembrie, popular, se numește Răpciune. Luna septembrie este luna cea mai importantă pentru cei care au trudit pământul, acum fiind culese roadele muncii de peste an.

Tudor CREȚU, X B

Lucrări de pictură în Paraclisul Seminarului „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi

Cu prilejul vizitei arhieresti din data de 25 ianuarie 2009 și a slujirii primei Sfinte Liturghii în Paraclisul cu hramul „Sfântul Ioan Iacob”, situat în clădirea nouă a Seminarului din Dorohoi, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Teofan afirma: „*mă bucur pentru că este prima Sfântă Liturghie*

săvârșită aici, pentru că dacă s-a slujit pentru prima oară înseamnă că de astăzi înaintea orașului acesta are încă un susținător, adică încă un altar, adică încă un turn de apărare, un stâlp care susține localitatea, pentru că orice Sfântă Liturghie săvârșită într-o biserică, înseamnă o mână așezată de Dumnezeu asupra acelei localități.”

Proiect inițiat și desfășurat de Părintele Profesor Constantin Muha, Directorul de atunci al Seminarului, Paraclisul a devenit cu timpul un spațiu de necesitate liturgică și culturală, fiind martorul a numeroase evenimente ale școlii, festivități de deschidere a anului școlar și slujbe de Te-Deum, a reunirii absolvenților promoțiilor anterioare, precum și a numeroase evenimente cultural-educative și duhovnicești. Toate acestea au făcut ca în jurul Paraclisului să se nască o frumoasă familie, alcătuită din colaboratori, binefăcători, absolvenți și prieteni ai școlii, reuniți prin jertfa, atmosfera de prețuire creată și prin cuvântul viu și mângâietor, amprentat de personalitatea Părintelui Constantin.

În memoria lucrării începute de Părintele Constantin, dar și în amintirea cinstirii pe care Părintele i-a arătat-o Sfântului Ioan Iacob Hozevitul, patronul și ocrotitorul școlii și al Paraclisului, dar și cu nădejdea ca prin ajutorul lui Dumnezeu Paraclisul să fie împodobit în totalitate cu pictură și să primească veșmântul sfințirii, în perspectiva aniversării în anul 2023 a 100 de ani de la înființare și a 30 de ani de la redeschidere, cu mult respect și prețuire, adresăm tuturor prietenilor Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi rugămintea de a sprijini finalizarea picturii interioare a lăcașului de rugăciune. Momentan este finalizată partea superioară a cupolei Sfântului Altar și a Naosului, lucrare câștigată la licitație de pictorii Sabin și Gabriela Drinceanu din Iași și începută în anul 2016. Costul per metru pătrat este de 100 Euro, până în acest moment

fiind plătită suma de 54.000 lei, obținută prin donații.

Donațiile pot fi făcute pe următoarele căi:

- Transfer bancar în contul Seminarului, cont: RO63TREZ11721E331400XXXX, CUI 12581586.
- Numerar la casieria Seminarului.
- Informații suplimentare la tel. 0740.566.367.

Vă mulțumim și Bunul Dumnezeu să Vă răsplătească jertfa!

Lansare de CD „În grădina bucuriilor”

8 martie 2020 ar fi trebuit să fie o zi specială pentru #Cântăcioșii #STLD de la Seminarul Teologic din Dorohoi... Era ziua în care trebuiau să-i cânte celei mai frumoase și gingașe flori: MAMA!

Spectacolul „Un zâmbet și un gând frumos pentru mama”, ediția a XVII-a, a fost însă anulat cu o oră înaintea începerii. Motivul - îl știm cu toții: Sars-CoV2.

În cadrul spectacolului, tinerii iubitori de muzică de la Seminarul dorohoian ar fi trebuit să lanseze și un CD, dedicat mamei, CD la care s-a muncit mult și care ar fi trebuit să aducă bucurii în sufletele tuturor. Poate că nu întâmplător CD-ul se intitulează „În grădina bucuriilor”!

Spectacolul a fost reluat anul acesta, însă doar online, iar CD-urile își așteaptă ascultătorii!

Vă oferim așadar oportunitatea de a asculta #Cântăcioșii #STLD oriunde și oricând! Cumpărând acest CD, care costă 25 de lei, puteți sprijini activitatea acestor copii minunați, care, de data aceasta, își propun să vă surprindă cu noi proiecte, mai îndrăznețe, adaptate condițiilor actuale!

CD-urile se găsesc la sediul Seminarului, din Dorohoi, strada Poștei 14. Persoane de contact: Pr. Ionuț Crețu sau Alexandra Olariu.

Mulțumim!

